Tømrer Svend B. Nielsen fortæller om lærer Pedersen

Det var da vi gik i skole ved lærer Pedersen, så kom jeg sammen med en jeg gik i skole sammen med, det var Harry Fynbo. Vi fulgtes gerne ad fra skole af og vi var gode kammerater og sådan noget, og så var der en der irriterede os, det var Holger Sehested, og vi var blevet enige om, at han skulle nu godt nok have et par lussinger. Det var moderne dengang. Og så var det i middagsfrikvarteret og så var det i dag. Vi kunne ikke lige blive enige om, hvem der skulle gøre det, og så sagde Harry "skidt så med det, vi trækker bare lod" og det gjorde vi så med to tændstikker som Harry fandt frem, og så blev det så mig, der skulle gøre det. Jeg gik så ud på legepladsen og så smurte jeg ham et par lussinger. Sådan et par flade lussinger.

Så blev vi så kaldt ind. Læreren stod på trappen og klappede i hænderne, som tegn på, at vi skulle ind.

Så stod han i døren og tog mod os, når vi gik ind.

Da jeg så gik forbi ham, så fik jeg sådan en på hovedet, at jeg fløj hen ad gulvet.

Jeg skulle ikke bryde mig om at slå på Holger Sehested. Det var der ingen grund til.

Da Harry så var 17 år rejste han til USA og blev amerikansk soldat, sammen med sin bror.

På et tidspunkt var han udstationeret i Tyskland.

Så havde han orlov på et tidspunkt, og så var han kommet hjem til Kragelund. Det var nemmere end at rejse til USA..

Så mødte vi hinanden til bal nede i forsamlingshuset.

Så sagde han "Jeg har noget jeg vil fortælle dig, men vi må hellere lige gå op på kroen og få en øl, så kan vi jo snakke om det".

"Ja, ja. Det kunne vi jo godt."

Da vi så sad og snakkede, så sagde jeg til ham "Hvad var det du ville fortælle mig?"

"Jaa; det er lidt træls, men kan du huske dengang, du skulle banke Holger Sehested?"

"Ja, det kan jeg godt."

"Ved du hvad, jeg havde sgu knækket begge tændstikker."

"Og det var mange år efter!"

Flere af de andre kunne fortælle om, at selv små forseelser kunne blive straffet, og det foregik gerne på den måde, at Pedersen greb to syndere i nakken og slog hovederne sammen.

I et tilfælde lykkedes det dog ikke. Signe Skov fortæller, at hun og en anden, som hun ikke husker hvem var, skulle have sådan en afstraffelse; men de greb begge fat i bordkanten i hver sin side, og Pedersen måtte opgive.

Det var ikke borde som vi kender i dag, men pulte, hvor bord og bænk var bygget sammen, så de var ret tunge og kunne ikke sådan lige flyttes.

Flere fortæller tilsvarende hændelser.

Der var også noget til den gode side. Nogle fortalte at Pedersen var god til at undervise, og det er da en god egenskab at have som lærer.

Pastor Lidegårds datter, Else, skriver i sin bog "Livets lyseste Strand" at Pedersen var en god lærer.